

Kissné Pintér Zsuzsanna

1971–2010

Kedves Zsuzsa, kedves Barnabás, kedves Gyászoló szülők, kedves Annamária kedves gyászoló Egybegyűltek!

Kedves Zsuzsa!

A nyári vakáció előtti napokon szomorúság tölti el valamennyiünk szívét. Alig egy hete kaptuk az Apáczai Csere János karon a hírt, hogy elmentél, és azóta is kábultak vagyunk a döbbenettől. Döbbenet állunk itt, kollégáid, akikkel egy Karon, egy tanszéken, egy irodában dolgoztál.

Már ismerősként érkeztél közénk, hiszen nővéred Annamária is munkatársunk volt hosszú évekig, és édesanyád, mint szakvezető pedagógus is a győri tanítóképzést segítette.

Már több éve tanítottál olasz nyelvet az Idegen Nyelvi és Irodalmi Intézeti Tanszéken, amikor tavaly szeptember óta főállású munkatársunk lettél. Sok-sok tanítványod számára nyújtottál élményt és tudást azzal az elszántsággal és optimizmussal, ahogyan tanítottad és

megszeretteted az olasz nyelvet. Következetes tanáregyéniség voltál, aki nemcsak a tanítványai, hanem kollégáid felé szerénységgel, segítőkészséggel minden pillanatban a „finomságot, a diszkréciót” testesítetted meg. Nehéz megfelelő szavakat találni, olyanokat, amelyek méltón jellemeznék, elmesélnék, milyen voltál a valóságban: munkádban, hétköznapjaidban, önmagadban. A legjellemzőbb vonásod talán az volt, ahogy csöndes humorral szemlélted az életet, és igyekeztél mindig megfelelni a feladataidnak. Az oktatás mellett hol olasz vendégtanári pályázatot állítottál össze, hol dolgozatokat írtál az olasz mesterszak teljesítéséhez, mindent határidőre, pontosan. Ezen a szakon földi pályafutásod utolsó napjaiban sikeres záróvizsgát is tettél. Az olasz nyelv tanulását népszerűsítetted tanulmányodban az Apáczai Füzetek sorozatban.

Másfél évtizeden át voltál az egyik motorja kapcsolattartóként, tolmácsként az olaszországi Sagrado és Győrság fiataljai közötti együttműködésnek. Az Isonzo völgyében tett történelmi emléktúrák erősítették a két nép közötti barátságot, amibe az utóbbi években karunk hallgatói is bekapcsolódtak. Kedves Zsuzsi, fájdalmasan rövid életed során nagyon sok fiatal életét tetted gazdagabbá.

Hiányod nagyon fáj.

Számomra a hozzád kapcsolódó legkedvesebb pillanatok azok, amelyeket a kötetlen tanszéki programokról a tanszéki karneválról, novemberi, és júliusi tanszéki rendezvényekről idézek fel: Ide elhoztad férjed, kislányod és kisfiad, akik mozgékonyaságukkal a teljes vendégserget felvillanyozták – te pedig csak mosolyogtál csöndesen. Prohászka Ottokár – nemrég olvasott

szavai jutnak eszembe: „Aki a jót szeretetben gyakorolja, az már ezzel jótékonyan hat egész környezetére, olyan mint a napsugár, mely a virágokat a sötét földből kicsalogatja.”

Jó lenne megnyugvást találni és a történeteket tudomásul venni – de erre mi most még nem vagyunk képesek. A fiatal élet elillanásával űrt hagy maga mögött, és ebbe nehéz belenyugodni a munkatársaknak, barátoknak is. Búcsúzunk Tőled, az Apáczai csere János kar és az idegen nyelvi tanszék munkatársai, barátsággal, szeretettel.

Babits Mihály szavaival veszek tőled búcsút :

*Hát elporzott a könnyű kis kocsi,
elvágtatott.
Az égen sávot, alig láthatót
hagyott:
Akár a vizet ketté szelő
gyors hajó,
vagy csónak orra, a nádat ketté
hajlító.
Hozzád éppoly keskeny, füst-szerű
út vezet.
A víz, a nád, a lég bezárul,
ég veled.*